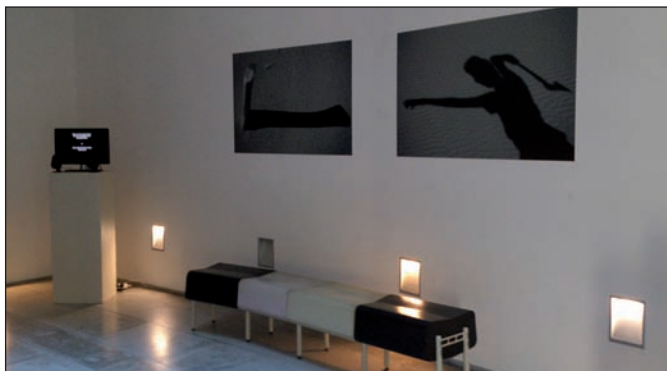
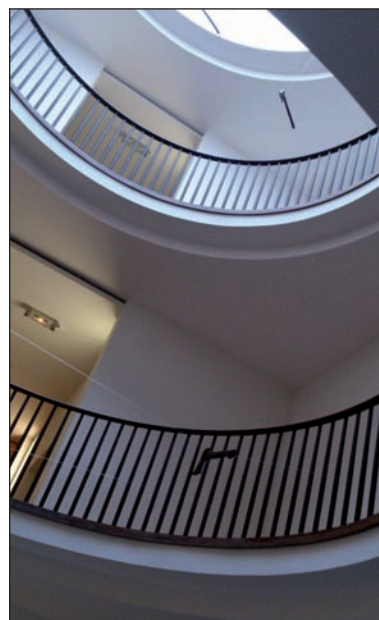

Eric Dicharryren
Mugetaz
erakusketa
2013ko
urtarrilaren 6ra
arte dago ikusgai,
Euskal Museoko
Argialde aretoan,
Baionan.

Demokraziaren disfuntzioez, mugez, bakeaz, arteaz

MUGETAZ erakusketa kontzeptuala eta inaugurazio ekitaldiko performancea pista-joko baten jitean osatu ditu Eric Dicharryk. Etapaka egiten da espazioetan aurrera. Lehen gaindituta errazago ulertzen ahal da hurrengo erronka.

Bigarren espazioa ontzeko, kasura, *Maiatz* aldizkarian lehenagotik argitaratua zuen idatzia desegin, guztiz xehatu eta hura osatzen zuten hitzak orri banatan idatzita, txoko bateko paretan itsatsi zituen. Ikusleak, zabaltze ekitaldira azaldu ahala, lanean ipiniak zituen ordurako, eta erakusketaren osagai bilakatuak. Xehe-xehe egindako testu horretatik, ele saldo horren artetik, esanguratsuen zitzaien hitza hautatzera gonbidatu zituen lehenik. Gero, hitz hori paretatik askatu eta orria zimurtzera, pilota bat egitera. Azkenik, pilota hori paretaren kontra botatzera. Adibide bat jartzearen, Gabi Mouescak, publikoaren artean baitzen, “bil” hitzari heldu zion.

Era interaktibo honetan Herriari hitza ostu zaiola adierazi nahi zuen Dicharryk; politikariek nahi dutena egiten dutela herritarrei emandako hitzarekin, haien botoetatik jasotakoarekin. Demokraziaren disfuntzioarekiko ezadostasuna azaldu

beharra, horixe erakusketaren adar honen funtsa. Bazen gogoetarako bestelako ekintzarik ere, performancearen baitan, azaroaren erdialdeko egun hartan.

Gaur, orriak paretari josteko erabilitako agrafak besterik ez dira gelditzen erakusketako txoko horretan. Agrafak, eta paper festa horretatik espresuki utzitako bi hitz: “eskubiderik” eta “ertzean”. Gainerakoek, paper-ontzira doazen zakarren moduan, pila osatu dute lurrean. *Maiatz* aldizkarirako sortutako idatzi hori, hala ere, pantailan ageri zaigu, beltzaren gainean mugimenduan, Xabi Erkiziak erakusketarako sortutako erritmoaz lagunduta. Orduko publikoa ere beste pantaila batean ageri da, bakoitza bere orria eskuan duela. Baita Facebooken ere.

Aizkora hotsak entzuten dira garbiki. Izan ere, horixe du elementu nagusia Dicharryren erakusketak. Argialde aretoak kristalezko sabaipean osatzen duen hutsune biribilean bost aizkora ipini ditu airean, hari ia ikusezinez zintzilika. Jorge Oteizari keinu eginez (bitrinar ipini dituen liburuen artean ere ageri da bere obra), cromlecha dakarkigu gogora, eta artzainek esparrua

mugatzeko aizkorak lau aldeetara botatzen zituzteneko garaia, edo gatazka armatuak.... Espazio-denboran gure erroetara bidaiatzea proposatzen zaigu honenbestez, sinbolismoz beteriko lanabesa medio. *Bakea* deitu dio erdigunea den aizkora multzo honi, eta izatez, eskultura izendatzeko ideiaz areago, aldarria da, Euskal Herriko bake prozesua bultzatzeko bere proposamen artistikoa.

Mugetaz izenburua ipini dio Eric Dicharryk erakusketa multiforme eta parte-hartzaile honi, eta bitxia egiten da, hark ez baitu mugarik eza gutzen espresibideei dagokienez. Antropologoa da ikasketaz, ikerlaria ofizioz, eta arte kontzeptualean murgildu den sortzailea ere bada beharrez, filosofia korronteak eta filosofoak beti aldean dituen.

Ikertutakoen artean, Zuberoako Maskaradak, Euskal Herriko besta eta arte garaikidea, euskaldunon irria eta Hezkuntzaren ekologia ditugu aipagarrienak. Aurki, horietaz eta bestez mintzatuko zaigu elkarriketa batean, ARGIAko Kaieran. ■

Garbine Ubeda
Goikoetxea

